

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. J.**, bytom P., zastúpený JUDr. J. G., advokátom so sídlom v P., proti žalovanému **Mesto Prešov**, Hlavná 73, Prešov, IČO: X, zastúpený JUDr. A. N., advokátom so sídlom v P., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C 212/2009 a na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6NcC 9/2011, o vylúčení sudcov Krajského súdu v Prešove z prejednávania a rozhodovania vecí, takto

r o z h o d o l :

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. P. S., JUDr. M. B., JUDr. A. K. **nie sú vylúčení** z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp.zn. 6NcC 9/2011 (vec Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C 212/2009).

O d ô v o d n e n i e

V konaní o náhradu škody, ktorá je vedená na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C 212/2009, vznesol žalobca 17. decembra 2010 námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Prešov, následne bol spis predložený na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p., Krajskému súde v Prešove ako nadriadenému súde, kde vec je vedená pod sp. zn. 6NcC 9/2011. Pretože vo svojom podaní zároveň vznesol žalobca námietku zaujatosti i voči sudcom Krajského súdu v Prešove ktorú odôvodnil tým, že sudcovia by mali byť zaujatí z dôvodu, že rozhodujú o stave majetku mesta v ktorom žijú a teda sú sudcami vo vlastnej veci. Svoje podanie doplnil 12. apríla 2011 v ktorom uviedol že na vznesenej námietke zaujatosti v plnom rozsahu trvá a odôvodnenie doplnil voči členom senátu 6Co Krajského súdu v Prešove JUDr. P. S. a JUDr. A. K. o skutočnosť, že obaja boli členmi senátov, ktoré opakovane rozhodli vo veciach týkajúcich sa žalobcu. Spis bol preto krajským súdom postúpený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p., teda posúdenie, či sudcovia Krajského súdu v Prešove sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ktorá je na tomto súde vedená pod sp. zn. 6NcC 9/2011.

Podľa predkladacej správy Krajského súdu v Prešove má v danej veci na základe Rozvrhu práce na rok 2011 rozhodovať senát 6Co zložený zo sudcov JUDr. P. S., JUDr. M. B., JUDr. A. K., čo znamená, že rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto krajského súdu nie je v tejto veci daná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto zaoberal len tou časťou námietky zaujatosti, ktorá sa týka sudcov rozhodujúceho senátu, a námietku zaujatosti v časti, v ktorej sa dotýka ostatných sudcov tohto súdu, považoval za bezpredmetnú.

K námietke sa vyjadrili členovia senátu 6Co (ktorému vec pripadla na rozhodnutie v súlade so zákonom a s rozvrhom práce) JUDr. P. S., JUDr. M. B., JUDr. A. K., ktorí zhodne uviedli že sa necítia byť zaujatí, k účastníkom konania, k ich zástupcom, ani k prejednávanej veci nemajú žiadny vzťah.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Prešove (§ 16 ods. 1 O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovaného uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu a to :1/ k veci (o taký vzťah ide napríklad vtedy, keď sudca má osobný záujem na určitom výsledku konania), 2/ k účastníkom konania (o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného alebo osobného vzťahu), 3/ k zástupcom účastníkov (viď vyššie 2/).

Z ustanovenia § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov.

Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca zachovávať k prejednávanej veci, účastníkom konania a ich zástupcom vecný, profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci v súdnom konaní je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť týkajúca sa prejednávanej veci vyvolala pocity zakladajúce pochybnosť o jeho nezaujatosti. Súčasťou takto vnímaného vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a účastníkom konania je tiež schopnosť vyrovnáť sa vnútorne so situáciou, že niektorého z účastníkov pozná; aj takáto jeho schopnosť je totiž neoddeliteľnou súčasťou spôsobilosti vykonávať funkciu sudcu.

Neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces tak, ako je vymedzené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nestranný, nezávislý a nezaujatý sudca. Nestrannosť, nezávislosť a nezaujatosť sudcu je jedným z hlavných predpokladov spravodlivého rozhodovania a jedným z hlavných predpokladov dôvery občanov a iných subjektov práva v právo a právny štát. Na druhej strane ústavná úprava práva na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) zahrňuje právo, aby prejednávaná vec nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky). Z uvedeného vyplýva, že obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávanie a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (porovnaj I. ÚS 73/97, II. ÚS 121/03).

Nezaujatosť sudcu je predovšetkým subjektívnou psychickou kategóriou, vyjadrujúcou vnútorný psychický vzťah sudcu k prejednávanej veci v širšom zmysle, ktorý zahŕňa v sebe vzťah sudcu k predmetu konania, jeho účastníkom, ich zástupcom a podobne, o ktorých skutočnostiach je schopný relatívne presne podať informáciu iba sám sudca. Iba takto ponímaný inštitút nezaujatosti sudcu by však bol v praxi ťažko uplatniteľný vzhľadom k nemožnosti objektívnej preskúmateľnosti vnútorných pocitov konajúceho sudcu. Inštitút nezaujatosti preto treba chápať širšie, tiež v rovine objektívnej. Za takúto objektívnu rovinu

však nie je možné považovať, ako sa nezaujatosť sudcu iba subjektívne javí účastníkovi konania, ale len v nadväznosti na to, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemusí byť založené na skutočne preukázanej zaujatosti, ale je postačujúce, ak možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Subjektívne hľadisko účastníka konania môže byť podnetom k takémuto preskúmvaniu zaujatosti, rozhodovanie o tejto otázke sa však musí uskutočniť výlučne z hľadiska objektívneho. To znamená, že otázka zaujatosti nemusí byť ustálená s absolútnou istotou. Pri jej posudzovaní nie je možné zohľadňovať len subjektívne pocity osôb zúčastnených na konaní, ale aj právny rozbor skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam účastníka konania vedú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie o návrhu na vylúčenie sudcov (§ 14 ods.1 O.s.p.) založil na vzájomnej korelácii a vyvažovaní oboch relevantných hľadísk teórie zdania (tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska). V súlade s judikatúrou ESLP, ústavného súdu ako aj s výkladom uvedeným vyššie dospel k záveru, že v prípade sudcov senátu 6Co nemožno mať pochybnosti o ich nezaujatosti, ktoré by boli relevantné v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neexistuje žiadny dôvod objektívnej povahy, na základe ktorého by mohli vzniknúť pochybnosti o nezaujatosti senátu Krajského súdu v Prešove zloženého z označených sudcov. Základom o existencii pochybnosti o nestrannosti sudcu v konaní nemôže byť záver o vzťahu sudcu k veci odvodený z tej skutočnosti, že rozhodujú o stave majetku mesta, v ktorom žijú, čo znamená, že od rozhodnutia závisí majetkový prínos alebo strata pre mesto. Z pokladov v spise z výzvy z 28. marca 2011 (č.l. 96 spisu) vyplýva, že sudcovia JUDr. P. S. a JUDr. A. K. nie sú obyvateľmi mesta Prešov, z hľadiska vonkajších, teda objektívnych okolností nie je preukázaná skutočnosť, ktorá by mohla signalizovať spochybnenie ich nestrannosti. Ani za predpokladu, že by boli obyvateľmi mesta Prešov (prípud sudcu JUDr. M. B.) z tejto skutočnosti nie je možné usudzovať pomer k veci, pretože sudcov pomer k veci vyplýva predovšetkým z jeho právneho alebo iného záujmu na výsledku konania, najmä ak by sudca mohol sám v konaní vystupovať ako účastník konania alebo ako vedľajší účastník, ak by mohol v konaní vystupovať ako svedok alebo ak nezískal o veci poznatky len procesným spôsobom. Vylúčenie sudcu musí byť vždy podložené konkrétnou skutočnosťou, len všeobecná okolnosť

ako ju označil žalobca nestačí. Príčinná súvislosť medzi skutočnosťou, z ktorej žalobca odvodzuje zaujatosť sudcov a zaujatosťou nie je daná. K doplneniu vznesenej námietky považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Ak sa námietka zaujatosti týka, len okolností ustanovených v § 14 od. 3 O.s.p., súd na námietku zaujatosti neprihliada; v takom prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. (§ 15a ods. 5 O.s.p. v znení zák. č. 384/2008). V predmetnej veci teda nie je daný dôvod spochybňujúci nezaujatosť senátu Krajského súdu v Prešove ktorému vec pripadla na rozhodnutie v zmysle aktuálneho rozvrhu práce. Preto rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že označení sudcovia senátu 6Co nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave, 29. apríla 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta